

பொருள் புறத்தது இறைச்சி

தே. ராஜகுமார் அ,*

அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலய கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641020, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Iraichi - Suggestive Meaning Appears Besides

D. Rajakumar a,*

^a Department of Tamil, Sri Ramakrishna Mission Vidyalaya College of Arts and Science, Coimbatore-641020, Tamil Nadu, India.

Corresponding Author:
drajakumarsrmv@gmail.com

Received : 03-04-2020
Accepted : 31-05-2020

ABSTRACT

Iraichi is one of the figures of speech in Akapporul literature as shown by Tolkappiyar. uḷḷurai and Iraichi are parts of Akam poetry. Both are devices used to explain the meaning of Akam songs. Tolkappiyar deals uḷḷurai in detail in 'uvamaviyal' i.e., the chapter for simile. So, it is clear that Iraichi also is a device to sophisticate the meaning and a figure of speech. However, Iraichi has not been clarified accurately so far. This article tries to study 'Iraichi'. Moreover, Tolkappiyar's view, opinions of scholars, and to what extent 'Iraichi' is handled minutely in literature are discussed.

Keywords: Aka Porul, Tolkappiyar, Iraichi in uvamaviyal

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் தே ராஜகுமார், இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம், மற்றும் முதுகலைத் தமிழ் இலக்கியம், சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்தை சென்னை பல்கலைக் கழகத்திலும், முனைவர் பட்டத்தை சென்னை கிருத்துவக் கல்லூரி மூலம் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முடித்துள்ளேன். நீலகிரி மாவட்டம், கூடலூர் அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகளும், கோவை மாவட்டம், வால்பாறை அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியில் எட்டு ஆண்டுகளும், தற்போது கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலயா கலை அறிவியல் கல்லூரியில் தமிழ் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருகிறேன். 25-க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தொன்மம் என்னும் தலைப்பிலான புத்தகம் காவியா வெளியீட்டிலும், பல்கலைக்கழக மானியக்குழு தேர்ந்தெடுத்துள்ள CARE LIST இதழ்களில் 3 ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் சமர்ப்பித்து உள்ளேன். சங்க இலக்கியத்திலும்,

தமிழ் இலக்கண தேடல்களிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களை மறு வாசிப்புக்கு படுத்தவதிலும் ஆய்வில் ஈடுபட்டு வருகிறேன்.

முன்னுரை

இறைச்சி என்ற சொல்லின் பொருள்களாக “தசை, மாமிசம், கருப்பொருள்” என்ற இம்மூன்று பொருள்களை மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதியும், இறைச்சி என்ற சொல் ‘மாமிசம்’ என்ற பொருளில் வழங்கியதை சீவகசிந்தாமணியில் இடம் பெற்ற ‘இறைச்சிக் குன்றாக்கினானே’ என்ற தொடரைக் கொண்டும் அறியலாம். இறைச்சி என்ற சொல்லுக்கு கருப்பொருள் என இளம்பூரணரும் அவரைத் தழுவிப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் பலரும் விளக்கம் கூறியுள்ளனர். ஆனால் பொருளியல் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் இறைச்சியாவது மக்களும் தெய்வமுமல்லாத ஏனைய கருப்பொருள்களின் செயலும் பண்புமாகிய நடத்தை பற்றிவரும் எனவும் கூறியுள்ளார். இதனை தொல்காப்பியர்,

“இறைச்சி தானே பொருள் புறத்ததுவே” (தொல் : பொருள் : நூற் - 1175)

என்ற விளக்கம் தருகிறார். பொருள் புறத்தது எனும்பொழுது அதற்கான விளக்கம் தெளிவுறவில்லை. பொருள் என்பது அகப்பொருளையா? முதல், கரு, உரி ஆகிய முப்பொருளையா? அல்லது இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றையா? என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய ஐயங்களைக் களையும் பொருட்டு இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமையும். மேலும் இறைச்சி குறித்த ஆய்வுப் பார்வை இன்றளவும் தேவை என்பதை உணர்த்தும் வகையிலும் இக்கட்டுரை அமையும்.

இறைச்சி

இறைச்சி என்ற சொல்லுக்கு கருப்பொருள் என இளம்பூரணரும், அவரைத் தழுவி வந்த பிற உரையாசிரியர்களும் விளக்கம் கூறியுள்ளனர். உள்ளுறை உவமம், தெய்வம் நீங்கலான கருப்பொருளை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. இதனை,

“இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருளு மாருளவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே” (தொல்: பொருள்: நூ.எண் : 1176)

என்னும் நூற்பா இறைச்சி குறித்த சில விளக்கங்களை முன்வைக்கிறது. அது இறைச்சியும் உள்ளுறை போன்றே உவமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்றும் பொருள் புறத்தது என்றதால் அது கருப்பொருளையும் சுட்டும் எனக் கருதலாம். மேலும் “கருப்பொருள் பற்றிய செய்திகளில் உடன் உறைகின்ற குறிப்பு பொருளே இறைச்சி” (Srinivasan, 1997) என்பார் ரா.சீனிவாசன். இறை என்பது ‘இறு’ என்பதன் திரிபாகக் கொண்டால் இறைச்சி என்பதற்கு ‘தங்குதல்’ என்னும் பொருள் கொள்ள இடம் இருக்கிறது என்ற விளக்கத்தையும் அவர் முன்வைக்கிறார். இறை என்னும் சொல் நுண்மை என்னும் பொருள்படும் இறை என்னும் சொல்லின் அடியாகவே இறைச்சி என்னும் சொல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம். எனினும் பொருள் புறத்தது என தொல்காப்பியர் சுட்டியதால்

அது உரிப்பொருளையே சுட்டும் எனக் கொள்ள முடிகிறது. இறைச்சி என்பது ஓர் அகப்பாட்டு உறுப்பு ஆகும் (Swaminatha Iyer, 1998). ஆகவே அகப்பொருளின் தலையாய பொருளான உரிக்கு உரியதாகவே கொள்ளலாம். மேலும் உவமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இறைச்சி வரும் என்றால் தொல்காப்பியர் உள்ளுறை உவமம் என வழங்கியவாறு இறைச்சி உவமம் என்றே குறிப்பிட்டிருப்பார். ஆனால் அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடவில்லை. உவமை வழியாக அமையும் இறைச்சிக்கும் உள்ளுறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிக நுட்பமானதாகும். உள்ளுறையில் உவமமும் உண்டு, இறைச்சியும் உண்டு. இது இவை இரண்டிற்குமான ஒற்றுமைப்பண்புகளாகும். இது தத்தம் வாசகனின் மனநிலையைப் பொருத்தே அமையும் எனலாம். உவமைக்குத் தலைமைச் சிறப்பு கொடுத்தால் அவை உள்ளுறை உவமம் ஆகும். அதுவே குறிப்புப் பொருளுக்கு தலைமைச் சிறப்பு கொடுத்தால் அது இறைச்சி எனக் கொள்ளப்படுகின்றன.

உரிப்பொருள்

இறைச்சிக்கு உவமை அடிப்படை அன்று. அது உரிப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறக்கும் என்பதை,

“அன்புறு தகுந இறைச்சியிற் சுட்டலும்

வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே” (தொல்: பொருள்: நூ.எண் : 1177)

என்னும் நூற்பாவிட்கான விளக்கத்தில் காணலாம். தலைவனது பிரிவாற்றாமையால் தலைவி வருந்தும் பொழுது தோழி இயங்குதிணைக் கருப்பொருள்களின் செயல்களுள், அன்புறுவதற்குக் காரணமானவற்றைச் சுட்டிக் கூறுதலும் தலைவியை ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்தும் நிலையையும் உணர்த்துதலைக் காணலாம். மேலும்,

“நசை பெரிதுடையார் நல்கலும் நல்குவர்

பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின் தோழியவர் சென்ற வாரே” (குறுந் : பாடல்:37)

என்ற அகப்பாடலில், தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்தபோதும் அவன் வாராமையால் மனங்கவன்ற தலைவி ஆற்றாமை மிக்கவளாய்த் துயறுற்றவழி தோழி தலைவியை ஆற்றுவிக்க கூறும் நயமான பாடல் இதுவாம். காதல் யானைகள் தலைவனுக்கு உன்னையும், உன்னைக் காக்கவேண்டிய அவன்தன் கடமையையும் அவனுக்கு உணர்த்தும். எனவே உன்னைக் காண அவன் மிக விரைவாக வருவான் என்னும் பொருள் அமைந்த பாடலாகும். பெண் யானையின் பசியைப் போக்க ஆண் யானை ஆச்சாவின் மெல்லிய தோலைப்பிளந்து அந்நாரினை ஊட்டும் அன்புக்காட்சியை அவன் சென்ற வழியில் கண்டு விரைவில் திரும்புவான் என்னும் பிறிதொரு கருத்து அப்பாடலின் புறத்தே விளங்குதலையும் நாம் அறியமுடிகிறது. இத்தகைய உரிப்பொருளினை உணர்த்தும்

நிலையில் இப்பாடலில் இறைச்சி அமைந்து வருதலைக் காண முடிகிறது (Swaminatha Iyer, 1998).

தொல்காப்பியர் இறைச்சிக்கும் உணர்ச்சிக்கும் உள்ள உறவு மிகமிக நெருக்கமானது என்பதனை “இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே” (தொல்: பொருள்: நூ.எண் : 1176) எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். விலங்கு, பறவை, ஆகிய பொருள்களின்வழி புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், இவற்றின் நிமித்தம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. தலைவி வருந்தும் போது காட்டில் தலைவன் காணும் விலங்கு, பறவைக்காட்சியின் வழி தலைவன் தூண்டுணர்வு பெற்றுத் தலைவியை ஆற்றுவிக்க விரைவில் வருவான் என்ற நம்பிக்கை தலைவி உள்ளத்தில் தோன்றுமாறு அன்புணர்ச்சியைத் தோழி எழுப்புகின்றாள். இதில் பொருளுக்கும் உணர்வுக்கும் இடையேயுள்ள நெருக்கத்தை அகப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

முசுவின் குருளை

கபிலரின் வரைவு நீட்டித்தவழித் தலைமகன் தனது ஆற்றாமை தோன்ற தோழிக்குக் கூறும்விதமாய் தன் பாடலில் உள்ள இறைச்சியை,

“காண மஞ்சை அறையீன்முட்டை

வெயிராடு முசுவின் குருளை உருட்டும்

குன்ற நாடன்” (குறுந் : பாடல்:38)

இதில் காட்டு மயில் பாறையில் ஈன்ற முட்டையைக் குரங்குக் குட்டி வெயிலில் உருட்டி விளையாடும் மலைநாட்டுத் தலைவன் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இன்புற வேண்டிய தலைவி, அவன் பிரிவுத் துன்பத்தால் வருந்துவதோடு ஊரார் அலர் தூற்றலுக்கும் ஆளாகின்றாள் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில், மயில் தலைவனுக்கும், முட்டை தலைவிக்கும், குரங்குக்குட்டி ஊராருக்கும், உருட்டுதல் அலர் தூற்றுவதற்க்கும், வெயில் தலைவி துன்புறுவதற்க்கும் இணையான படிமங்களாகித் தலைவி படும் துன்ப உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவியின் இருவகைத் துன்பங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு உரிப்பொருள் புறத்து விரிந்து அவ்வுரிப்பொருளைத் தெளிவுறுத்துவது தான் இறைச்சியாம் எனக் கொள்ளத்தக்கது.

பார்ப்புடை மந்தி

பாலைத் திணையில் அமைந்த பேரிசாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ள பாடல் ஒன்றில் பிரிவிடை வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைமகன் உரைத்தது என்ற துறையில் இறைச்சி அமைந்து வருவதைக் காண முடிகிறது. இதனை,

“உறுவளி உளரிய அம்தளிர் மாஅத்து

முறிகண் டன்ன மெல்லென் சீறடிச்

சிறுபசும் பாவையும், எம்மும், உள்ளார்

கொடியர் வாழி தோழி! கடுவன்

ஊமுறு தீங்கனி உதிர்ப்பக்

கீழிருந்து ஓர்ப்பன ஓர்ப்பன உண்ணும்

பார்ப்புடை மந்திய மலையிறந் தோரே” (குறுந் : பாடல்:278)

இதில் ஆண்குரங்கு முதிர்ந்த இனிய பழங்களை மரத்தின் மேலிருந்து உதிர்க்கிறது, குட்டிகளை உடைய பெண்குரங்கு குட்டிகளுடன் கீழே இருந்து தேர்ந்தெடுத்து பழங்களை உண்ணுகிறது. இத்தகு அன்புடைய குரங்குகள் வாழும் மலையைக் கடந்து தலைவன் சென்றுள்ளான். இத்தகைய இன்புறுதலை எண்ணி தலைவன் இன்னும் வரவில்லை என்ற ஏக்கம் இப்பாடலில் குறிப்பு பொருளாய் வைத்து இறைச்சி இழையோடுவதை அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“வளையுடைத் தனையது ஆகி, பலர்தொழச்

செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி

இன்னம் பிறந்தன்று, பிறையே, அன்னோ

முறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன்

உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனாது

நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி

வெண்ணார் கொண்டு கைகவைத் தண்ணாந்து

அந்த நீளிடை அழப்பிரிந் தோரே” (குறுந் : பாடல்:307)

ஆண்யானையானது வருந்திய நடையையுடைய பெண் யானையின் வருத்தத்தைப் பொறுக்காமல் உயர்ந்த யாமரம் அழியும்படி கொம்பால் குத்தும். பசையற்ற வெண்மையான பட்டையைக் கைக்கொண்டு, வெறுங்கையை அண்ணாந்து பார்க்கும். ஆண்யானையின் அன்புக் காட்சியைக் கண்டும் தன் வருத்தத்தைப் போக்கத் தலைவன் வரவில்லை என்ற தன் பிரிவுத் துயரைத் தலைவியின் புலப்பாட்டுத்திறனில் இறைச்சி இழையோடுவதைக் காண முடிகிறது. இதைப்போல,

“இடிமறந் தேமதி வலவ குவிமுகை

வாழை வான்பு ஊமுறு புதிர்ந்த

ஒழிகுலை யன்ன திரிமருப் பேற்றோடு

கணைக்கால் அம்பினைக் காமர் புணர்நிலை

கடுமான் தேரொலி கேட்பின்

நடநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே” (அகம் : பாடல்:134)

வாழைப்பூவின் மடல்கள் உதிர்ந்த குலைபோன்ற முறுக்கிய கொம்பை உடைய ஆண்மான் பெண்மானுடன் விரும்பிக் கூடும் நள்ளிரவுக் கூட்டம் நிகழ்தலும் கூடும், விரைந்த குதிரை பூண்ட தேரொலி கேட்டால் அக்கூட்டம் தடைபடும், அதனால் பாகனே தாற்றுக் கோலால் குதிரைகளைக் குத்தாமல் தேரைச் செலுத்தத் தலைவன் கூறுகின்றான். இப்பாட்டில் அமைந்த இறைச்சிப் பொருள்வழி மான்களின் கூட்டம் தடைபடக்கூடாது என்ற தலைவனின் உள்ளம் தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பை உணர்த்துவதில் இறைச்சி அமைத்து பாடியுள்ளமையை அறிய முடிகிறது (Duraismi Pillai, 1966; Venkatasamy Nattar and Venkatachalam Pillai, 2007).

புலப்பாட்டுத் தன்மை

“செந்நெல் அஞ்செறுவில் அன்னம் துஞ்சும்

பூக்கெழு படப்பை சாய்க்காட் டன்ன” (நற்றி : பாடல்:73)

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் இறைச்சி அமைந்திருத்தலை செறுவில் அன்னம் துஞ்சும் என்ற வரிகளால் அறியலாம். யானும் சேர்க்கையின் கண்ணே அவர் மார்பில் துஞ்சி இருந்தேன். இப்பொழுது அது இல்லை போலும் என்று தலைவி ஏங்குகிறாள். இதில் இரக்க உணர்ச்சி மேலிடுவதைக் காணமுடிகிறது. இப்பாடல் பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ளது. அத்திணையின் உரிப்பொருள் பிரிவு ஆகும். இப்பரிவு பற்றிய மற்றொரு பொருளை இப்பாடல் உணர்த்த வேண்டும், உணர்த்தினால் பொருட் புறத்துப் பிறந்த தன்மையால் இறைச்சி ஆகிவிடும். இக்கருத்துடன் இப்பாடலை அனுகும்போது ‘அன்னம் பூவில் உறைகிறது. பூ, தண் என்னும் பொய்கையில் மலர்கிறது. பொய்கை மருதத்தின்கண் அமைகிறது. மருதத்தின் ஒழுக்கம் பரத்தையிற் பிரிவு, இந்த விளக்கங்களோடு பாடலை அனுகும் போது ‘பூவினில் அன்னம் மகிழ்வுடன் உறங்கியது போன்று யான் என் தலைவனின் மார்பில் தங்கியிருந்தேன். அவன் பரத்தையின்பால் சென்றதால் மனக்கவர்ச்சி இல்லாத அன்னம் போல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. பூவினை இழந்த அன்னம் போல் துன்பறுகின்றேன்’ என மற்றொரு நுட்பப் பொருளும் அத்தொடரில் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. உவமம் இல்லையென்றாலும் பாலையின் உரிப்பொருளாகிய பிரிவினைவைத்துக் கொண்டு இதே பொருளை விரித்துக் கொள்ள இயல்கிறது. இவ்வாறு, உரிப்பொருளின் புறத்துப் பிறப்பதுதான் இறைச்சி ஆகும். எனவே பொருள் புறத்தது என்றது உரிப்பொருள் புறத்தது எனப் பொருள்படும் (Swaminatha Iyer, 1998).

“விரைப்பரி வருந்திய வீங்குசெலல் இளையர்

அரைச்செறி கச்சை யாப்பழித்து அவைஇ

வேண்டமர் நடையர் மென்மெல வருக

தீணண்டா வைமுன் தீண்டிநாம் செலற்கு

ஏமதி வலவ தேரே உதுக்காண்

உருக்குறு நறுசெய் பால்விதர்த் தன்ன

வரிக்கரல் மிடற்ற அந்நுண் பலடபொறிக்

காமரு தகைய காண வாரணம்

பெயல்நீர் போகிய வியல்நெடும் புறவில்

புலரா ஈர்மணல் கெண்டி

நாளிரை கவர மாட்டித்தன்

பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே” (நற்றி : பாடல்:21)

என்ற பாடல் வரிகளில், தேர் வலவனே நமக்குப் பின்னே நடந்து வரும் இளையோர் மெதுவாக வரட்டும் நீ விரைந்து தேரைச் செலுத்து. அதோபார் காட்டுக் கோழிச் சேவல் தன் அலகில் மண்புழுவை வைத்துக் கொண்டு பெட்டைக் கோழியை நோக்கும் அன்புக் காட்சியைப் பார். எனத் தலைவன் கூறும் நிகழ்வொன்று மேற்காட்டிய பாடலில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. காட்டுக் கோழி பற்றிய இக்காட்சி தலைவன் அன்புணர்வுத்

தூண்டலைச் சிறப்பிக்கின்ற இறைச்சிப் பொருள் ஒருபுறமிருக்க அதற்கு மேலும் தானும் தலைவியை இன்புறுத்த விரைந்து செல்ல வேண்டும் எனத் தேர் வலவனிடம் கூறும் பிறிதொரு குறிப்புப் பொருளையும் தருகின்றது. தொல்காப்பியர் வன்புறை என்ற துறையை,

“அன்புறு தகுந இறைச்சியிற் சுட்டலும்

வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே” (தொல் : பொருள் : நூற் - 1177)

எனக் கூறியுள்ளார். அன்புறுவதற்குத் தக்கது இறைச்சிப் பொருளின்கண் சுட்டுவதும், வற்புறுத்துவதும் என்கிறார்.

இறைச்சியின் நயம்

“நீர்வளர் ஆம்பல் தூம்புடைத் திரள்கால்

நார்உரித் தன்ன மதன்இல் மாமைக்

இரும்பல் ஒலிவரும் கூந்தல்

பெரும்பே துறுவள், யாம் வந்தனம் எனவே” (நற்றி : பாடல்:06)

நீரில் வளர்கின்ற உள்துறை உடைய அல்லியின் தண்டினை நார் உரித்தாற் போன்ற பசலை படர்ந்த மாநிறம் உடையவள் தலைவி. குவளை மலர் போன்ற அழகிய கண்களை உடையவள். பெரிய தோள்களை உடையவள். இளமை பொருந்தியவள் அத்தகைய தலைவியிடம் சென்று என் வருகையைக் கூறுவோர் யாருமின்மையால் தலைவி வருந்தியிருப்பாள் என்பதில் குமிழும் பழம் தலைவன் வருகிறான் என்னும் நிகழ்வுக்கு உவமையாகவும், மான் தலைவிக்கு உவமையாகவும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு வந்த தலைவன் தோழி சேட்படுத்தியவழி அவள் கேட்க தன் மனத்திற்கு கூறியதாகவும் குறிஞ்சித் திணையின் உரிப்பொருளான புணர்ச்சிக்கு புறத்து ஆகும். நின்ற பழம் உண்ணும் மானின் களிப்பினை தழுவி அத்தகு களிப்பனைத் தலைவியும் அடைய வேண்டுமாய் பாடலில் இறைச்சி தோன்ற அமைத்திருத்தலைக் காணமுடிகிறது.

“நாள்மழை தலையிய நல்நெடுங் குன்றத்து

மால்கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி

அகல்இருங் கானத்து அல்குஅணி நோக்கி

தாங்கவும், தகைவரை நில்லா நீர்கழல்பு

காந்தல் ஊதிய மணிநிறத் தும்பி

தீம்தொடை நரம்பின் இமிரும்

வாந்தோய் வெற்பன் மார்பு அணங்கு எனவே” (நற்றி : பாடல்:17)

தோழி, விடியற் காலத்தில் பெய்த மழை உயர்ந்த குன்றிலிருந்து கரிய கடலின் அலைபோலப் பெருகி அருவியாக விழும். அது தலைவனை எதிர்பட்ட இடமாதலால் குளிர்ந்த கண்கள் கலங்கின. அதனை கண்ட தாய் வினவ! உடனே நான் விரைந்து நாணத்தை மறந்து மலைச்சாரலில் உள்ள காந்தளின் தேனை உண்ட நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய வண்டு யாழின் நரம்புபோல ஒலிக்கும் மலையின் தலைவன் பிரிந்தமையை எண்ணி அழுகின்றேன் என்று கூறத் தொடங்கி, பின் நினைவுற அதனைத்

தவிர்த்து பிழைத்துக்கொண்டேன் என தலைவி தன் வருத்தம் மேலிட இக்குறிஞ்சிப் பாட்டில் இறைச்சி பொருள்பட அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வரைவு வேட்கையாளனாகிய தலைவி அதனை மறந்த தலைவன் கேட்பக் கூறியது இப்பாடல். மழைபெய்ய அருவி பெரும் முழக்கத்துடன் வீழ்வதுபோல வரைவிற்போது முழக்கப்படும் ஆராவாரமும் உடைய மணமுரசே தம்மை இன்புறுத்தும் என்னும் இறைச்சிப்பொருள் இப்பாடலில் விரிகிறது.

“கருங்கட் தக்கலை பெரும்பிரிது உற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி,
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட! நடுநாள்
வாரல் வாழியோ! வருந்துயாமோ!” (குறுந் : பாடல்:69)

மலைச்சாரல் நாட்டின் தலைவனே! உன்னுடைய நாட்டில் கரிய கண்களையும் தாவும் இயல்பையும் உடைய ஆண்குரங்கு ஒன்று இறந்து விட்டது. கைம்மைத் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாத பெண்குரங்கு தன்னிடமிருந்த குட்டியைத் தன் உறவுகளிடம் ஒப்படைத்து, மலையுச்சிக்குச் சென்று தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டது. அத்தகைய மலைநாட்டை உடையவனே நடு இரவில் தலைவியைக் தேடி வருவதைத் தவிர்க்கவும், நீ இரவில் வருவதால் உனக்குத் தீங்கு வருமோ என்று யாம் அஞ்சுகிறோம்! தீங்கு வராமல் வாழ்வாயாக! எனக் கூறுகிறாள். இரவுக்குறி விலக்கும் இப்பாடலில் குறிப்புப் பொருள் பெண்குரங்கு ஆண்குரங்கை இழந்தபின் வாழ விரும்பாமையால் தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொண்டதும், உனக்கு ஏதேனும் ஏற்படின் எம் தலைவியும் உயிர்வாழ்நினையாள் என்பதையும், இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு வேட்கையை உணர்த்தும் குறிப்புப் பொருளையும் இறைச்சி மேலிட இப்பாடலில் காணமுடிகிறது (Duraisami Pillai, 1966).

“முன்னியது முடித்தனம் ஆயின், நன்னுதல்!
வருவம் என்னும் பருவரல் தீர
படுகொல், வாழி, நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி
பரல்தலை போகிய விரல்தலைக் கள்ளி

.....
மருகுடன் கமழும் மாலை,

சிறுகுடிப் பாக்கத்துளம் பெருநக ரானே” (குறுந் : பாடல்: 169)

என்னும் இப்பாடல், பரற்கற்கள் மிகுதியாக உள்ள பாலைநிலத்தில் வளர்ந்தோங்கிய கள்ளியில் சிச்சிலிப்பறவை போன்ற தலையை உடைய முல்லையின் நறுமணம் கமழும் மலரை, ஆடுகின்ற தலையை உடைய ஆட்டின் கூட்டத்தை மேய்க்கும் இடையன் இரவில் கொய்து, வெண்மையான பனங்குருத்தினோடு சேர்த்து மாலையாகத் தொடுத்து அணிவான். அந்த மாலையின் மென்மையான இனிமையான மணம் தெருவெங்கும் கமழும். அந்நிலையில் மாலைப் பொழுதில் சிறுகுடிகளை உடைய கடற்கரையில் உள்ள எங்கள் அழகிய வீட்டில் உயர்ந்த சுவரில் பல்லி வினைவயிற் பிரிந்து நாம் செல்லும் போது எப்பொழுது வருவீர்கள்! என்று தலைவி கேட்டதற்கு நல்ல வெற்றியை உடைய நான்

எண்ணிய வினையை முடித்தவுடன் வருவேன்! எனக் கூறினேன். இன்று இப்பல்லி என் வருகைக்கு முன்னரே ஒலி எழுப்புமோ? எனத் தலைவன் குறிப்பு இப்பாடலில் பாடுபொருளின் புறத்தே விரிந்து இறைச்சிப் பொருளைத் தருவதைக் காணமுடிகிறது.

திரை பாயும் கரையுடைய கடற்கரையை நிலமாகக் கொண்டுள்ள நெய்தல் நிலத்தின் ஒழுக்கம் இரங்கலாகும். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அவன் வாராமையால் அழுது அரற்றிப் புலம்பும் ஒழுக்கமே இத்திணையின் உரிப்பொருளாகும். இதனை,

“உரவுக்கடல் உழந்த பெருவலைப் பரதவர்
மிகுமீன் உணக்கிய புதுமணல் ஆங்கண்,
கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை
விழவுநாறு விளங்குஇணர் அவிழ்ந்துடன் கமழும்

.....
திரைதரு புணரியின் கழுஉம்

மலிதிரை சேர்ப்பனோடு அமைந்தநம் தொடர்பே” (குறுந் : பாடல்:63)

என்னும் பாடலில், வலிமை மிக்க கடலிலே சென்று மீன் பிடித்தலில் வருத்தம் அடைந்த பெரிய வலைகளைக் கொண்ட பரதவர் மிகுதியாகப் பெற்ற மீன்களைக் காயவைத்துள்ள புதிய மணல் பரப்பாகிய அவ்விடத்தில் கல் என்ற ஆராவாரம் உண்டாகும். சேரியை அடுத்த புலால் நாற்றம் உள்ள இடத்தில் புன்னை மரத்தின் மணமிக்க பூங்கொத்துகள் இதழ் விரிந்து கமழும். பழிச்சொல் கூறுகின்ற இவ்வூர் அறம் உடையது இல்லை. அதனால் பறவைகள் வந்து அமர்வதால் உதிர்ந்த பூக்கள் சிதறிய சேற்றிடமாகிய உப்பப்பழிகளில் ஓடுகின்ற தேரில் பூட்டிய பெரிய பிணிப்பை உடைய குதிரைகள் அலை வீசுகின்ற கடல் நீரால் கழுவப்படும் நம் கடல் சேர்ப்பனோடு நமக்கு உண்டான அன்புத் தொடர்ச்சியினை அறிந்து அறமற்ற அன்னை இல்லத்தின் கண்ணே அடைத்து வைத்தததால் பசலை உண்டாகி என் அழகு அழிந்து ஒழிவதற்குத் தானோ? என்ற தலைவியின் அரற்றலை இப்பாடல் விளக்குகிறது. இதில் புலால் நாறும் கடற்கழியில் புன்னை மலரின் மணமும் வீசும் என்பது, அவர் தூற்றும் இவ்வூரை குறிக்கிறது. அவள் வருந்தியும் வாழும் நிலை தலைவனின் தேரின் வருகையே என்னை வாழ வைக்கிறது என்ற மற்றொரு பொருள் விரிகிறது. தேரின் மாசுக்களை அலைநீர் தழுவி, கழுவி தூய்மைப்படுத்துவது போல அலரால் என்மீது விழுந்துள்ள பழி தலைவன் வருகையாலேயே தீரும் என்ற கருத்து விரிதலும் அறிய வேண்டும். இதிலும் பொருள் புறத்து பிறந்தும் குறிப்பால் உணர்த்தி இறைச்சிப்பொருள் தோன்றலை அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

அகப் பாடல் தேர்வதற்கு அடிப்படை உரிப்பொருளே ஆகும். அதனால் பொருள் புறத்தது எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவது உரிப்பொருள் புறத்தது இறைச்சி என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் இறைச்சி அமைந்துள்ளது. இறைச்சி உள்ளுறை என வகைப்படுத்த இயலாதவாறு பொருட்செறிவுடைய பாடல்களைக் குறிப்புப் பொருள் உடையன என்றே ஆய்வாளர்களும் உரையாசிரியர்களும் இனங்காட்டுகின்றனர். சங்கப்பாடல்களில்

உள்ளுறைக்கு எத்தகைய சிறப்பு உண்டோ அத்தகைய சிறப்பு இறைச்சிக்கும் உண்டு. உள்ளுறை பொருள்புலப்படுத்தும் கருவியாகப் புலவர்களுக்குப் பயன்பட்டவாறு இறைச்சியும் பொருள் புலப்படுத்தும் அரிய செயலைச் செய்துள்ளது. அவ்வகையில் சங்க அகப்பாடல்களில் பொருள்புலப்பாட்டு நெறிகளுள் இறைச்சிப்பொருளும் தனிச்சிறப்புடையதாகத் திகழ்வதை இக்கட்டுரையின் வழி முன்னிறுத்துவதில் இறைச்சி, சங்ககாலம் தொடர்ந்து இன்றுவரை பொருள் புறத்தது என்ற நிலையில் ஆய்வாளர்கள் தங்களை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள இக்கட்டுரை உதவியாய் அமையும். இவ்வாறு அகப் பொருளுக்கென்றே தொல்காப்பியர் வகுத்துக் காட்டிய கவிதைநய உறுப்புகளுள் இறைச்சி என்பதும் ஒன்றாகும். இறைச்சி, பாடலில் வரும் உவமத்தை அடியாகக் கொண்டு பெறப்படும் என்ற கருத்தினால் இறைச்சி பற்றிய விளக்கம் தெளிவு பெறாமலே உள்ளது. உவமத்தை அடியாகக் கொண்டு இறைச்சி வரும் என்றால், தொல்காப்பியர் உள்ளுறை உவமம் வழங்கியவாறு இறைச்சி உவமம் என்றே குறிப்பிட்டிருப்பார். அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடாமலேயே இறைச்சியானது உவமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வராது என்பது புலனாகிறது.

சுருக்கவிளக்கம்

தொல்- தொல்காப்பியம்; தொல்கா- தொல்காப்பியர்; இளம்- இளம்பூரணர்;
 வெள்ளை- வெள்ளைவாரணர்; சேனா- சேனாவரையர்; அகம்- அகநானூறு; நற்றி- நற்றிணை;
 குறுந்- குறுந்தொகை; பொருள்- பொருளதிகாரம்; மேலது- மேற்குறிப்பிட்ட நூல்; பக்- பக்கம்;
 பா- பாடல்; நூற்- நூற்பா;

References

- Avvai S. Duraisami Pillai, (1966) Reprinted (2000), Agananooru - Moolamum Uraiyum, Aruna Publications, Chennai, India.
- Avvai S. Duraisami Pillai, (1966) Reprinted (2000), Kurunthogai moolamum uraiyum, Aruna Publications, Chennai, India.
- Srinivasan, R., Reprinted (1997), Sanga Ilakkiyathil Uvamaigal, Aniyagam, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (1998) Reprinted (2004), Kurunthogai moolamum uraiyum, Kazhaga pathippu, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (1998) Reprinted (2004), Natrinai Moolamum Thelivuraiyum, Kazhaga pathippu, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (1998) Reprinted (2006), Tolkappiyam, Ilampuranar urai, Kazhaga pathippu, Chennai, India.
- Venkatasamy Nattar, N.M., Venkatachalam Pillai, R., Reprinted (2007), Agananooru, South India Saiva Siddhanta Publishing Society, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License